

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobkyně: **D. M.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2014, č.j.: KUJI 34689/2014, sp. zn. OOSČ 105/2014 OOSC/26, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2014, č.j.: KUJI 34689/2014, sp. zn. OOSČ 105/2014 OOSC/26, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11. 228,-- Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále jen „správní orgán“) ze dne 18. 12. 2013, č. j. DOP/4010/2013 - 8, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na komunikacích“), kterého se měla dopustit tím, že dne 12. 9. 2013, v 16:10 hodin, na silnici č. I/38, v ulici Masarykova v Havlíčkově Brodě, řídila osobní motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, r. z. 2AJ 8679, přičemž v místě, kde je povolena nejvyšší rychlost 50km/hod., jí byla naměřena rychlost 78 km/hod., tedy po odečtení možné odchylky měřícího zařízení 75 km/hod. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

I.

Obsah žaloby

Žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami a že nesprávně zjistil skutkový stav věci. Zcela totiž ignoroval odvolací námitky, spočívající v tvrzení, že obsluha měřícího zařízení postupovala v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení, kdy vlivem této skutečnosti došlo k nepřesnému změření rychlosti vozidla žalobkyně. S uvedenou námitkou se žalovaný dle názoru žalobkyně nevypořádal dostatečně, přičemž tato vada řízení je sama o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s., neboť rozhodnutí žalovaného je v rozporu se spisy (nemá oporu v důkazech, které správní orgány chybně vyhodnotily) a zároveň nevypořádání se s námitkami žalobce uvedenými v odvolání představuje zásadní vadu řízení.

K tomuto se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č.j. 1 Afs 37/2009 – 40, kde uvádí, „že je podstatné, že stěžovatel odmítl provést důkazy, které na svou obhajobu navrhovala žalobkyně, přičemž a priori vyloučil možnost, že by jimi mohl být zpochybněn závěr učiněný na základě důkazu již provedeného. A dále uvedl ve svém případě, že přestože lze souhlasit se stěžovatelem v tom, že důkazní hodnota tohoto dokladu je vzhledem k okolnostem vysoká a jen obtížně může být zpochybněna, ani tato okolnost neopravňuje správní orgány k tomu, aby zcela vyloučily provedení důkazů navrhovaných žalobkyní. K takovému postupu by mohly být oprávněny toliko v případě, že by navrhované důkazy zcela zjevně nemohly zjištěný skutkový stav jakkoli ovlivnit.“ Žalobkyně je toho názoru, že výpověď svědků by potvrdila skutečnost, že nelze s jistotou tvrdit, že bylo změřeno právě vozidlo žalobkyně. Tuto skutečnost potvrzuje taktéž odborný posudek (příloha žaloby), který uvádí, že v případě, kdy snímek neobsahuje záměrný kříž, není možné s jistotou určit část vozu ani vůz, který byl měřen.

Žalobkyně navrhovala provedení přiloženého posudku jako důkazu o nesprávnosti měření, resp. ke zpochybnění závěru správního orgánu, který zcela nepřezkoumatelně konstatoval, že bylo měřeno vozidlo obviněného, ač to z fotografie není zřejmé.

Žalobkyně pokračovala, že: „Žalovaný vychází z platného ověřovacího listu měřícího zařízení, kdy zároveň tvrdí, že pokud bylo měření provedeno zařízením s platným ověřením, je takové měření za každých okolností platné. Tuto spekulaci považuje žalobce za nesmyslnou – logicky by nebylo např. možné dovozovat správnost měření objemu vody certifikovaným odměrným válcem, při kterém by osoba, jež měření provádí, válec naklonila. V takovém případě by sice proběhlo měření, výsledek by však zcela jistě neodpovídal realitě. Pro ověření správnosti výstupu z měření je tedy nutné posuzovat nejen technickou způsobilost samotného měřícího zařízení, ale i postup měření. Správní orgán se dostatečně nevypořádal s důkazním břemenem, když u měření, které proběhlo pomocí certifikovaného zařízení a priori dovozuje, že bylo provedeno bezchybně.

K tomuto se již dříve vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl co do návodu k použití, že „považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřícího přístroje (...) za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku [NSS č.j. 3 As 29/2011 – 56].“

Dle názoru žalobkyně může obstát taková důkazní situace, kdy existuje pouze jeden usvědčující důkaz (výstup z měřicího zařízení), avšak v takovém případě je nutné pečlivě zkoumat, zda tento skutečně nadevší pochybnost prokazuje spáchání skutku, který je obviněnému kladen za vinu. Pečlivým zkoumáním je míněno právě to, že sám správní orgán zjistí, zda tento důkaz byl pořízen v souladu s Návodem k obsluze, a pokud není tímto způsobem schopen získat praktickou jistotu o spáchání skutku, provede ve věci další dokazování.

Ke shodným závěrům došel též Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 299/06: „Taková důkazní situace, kdy existuje pouze jediný usvědčující důkaz, je z poznávacího hlediska nesnadná a obsahuje v sobě riziko možných chyb a omylů. Ústavní soud již ve své předchozí judikatuře opakovaně vyslovil požadavek, že v takových případech musí být věnována mimořádná pozornost důkladnému prověření tohoto jediného usvědčujícího důkazu a takový důkaz musí být mimořádně pečlivě hodnocen [srov. např. nález sp. zn. IV. ÚS 37/03, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu (dále jen "Sb. n. u."), svazek 33, nález č. 81]. Orgány činné v trestním řízení jsou povinny vyvinout všemožné úsilí, aby tento jediný usvědčující důkaz byl pokud možno doplněn jinými, byť třeba nepřímými důkazy. Taková povinnost pro ně vyplývá ze zásady oficiality a ze zásady vyhledávací (§ 2 odst. 4 a 5 trestního řádu), podle níž orgány činné v trestním řízení jsou povinny samy provádět další potřebné a dostupné úkony tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 trestního řádu)“. (obdobně též III.ÚS 1624/09 či II. ÚS 175/06).“

Jinými slovy, správní orgány postupovaly k újmě práv žalobkyně, neboť se jedinému důkazu, který ve věci měl osvědčovat rychlost jízdy vozidla žalobkyně, pečlivě nevěnovaly a nevyhodnotily správnost jeho získání a jeho vypovídací hodnotu. Pokud by tak správní orgány učinily, zjistily by, že nelze seznat, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze a buď by dokazování doplnily, nebo by řízení zastavily.

Dále Ústavní soud uvedl, že „Z principu presumpce neviny (§ 2 odst. 2 tr. řádu) kromě pravidla, podle něhož musí být obviněnému vina prokázána, plyne rovněž pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného“ [např. Nález sp. zn. III.ÚS 1624/09, II. ÚS 175/06 či III. ÚS 299/06].

Správní orgány tedy považovaly výstup z měřicího zařízení za tzv. „privilegovaný důkaz“. NSS k pojmu privilegovaného důkazu zaujal své stanovisko v rozsudku čj. 1 As 12/2008-67 [1607/2008 Sb. NSS], kdy uvedl, že „Zákon v tomto případě stanoví, že důkazní prostředky spočívající v měření rychlosti vozidel musí být předmětem činnosti policie či obecní policie. Spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti lze samozřejmě prokázat i jinými důkazy (§ 51 odst. 1 správního řádu). Z povahy věci je však zřejmé, že změření rychlosti (tedy zachycení průběhu skutkového děje) k tomu příslušnými orgány má, za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy.“ Právě zjištění, zda byl důkazní prostředek získán v souladu s právními předpisy se správní orgány nijak nevěnovaly, a proto a contrario k citovanému rozsudku nelze o výstupu z měřicího zařízení v tomto případě hovořit jako o privilegovaném důkazu.

Žalobkyně dále namítala, že součástí spisové dokumentace není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení. Dle ust. § 79a silničního zákona smí měření rychlosti provádět pouze policie a obecní policie.

Dle příslušných předpisů vydaných Českým metrologickým institutem, jakož i příslušnou metodikou Ministerstva dopravy, která je dle příslušného pokynu ředitele služby dopravní policie závazná při měření rychlosti, smí měřicí zařízení obsluhovat pouze osoba, která k tomu byla řádně proškolená.

Vzhledem k absenci protokolu o proškolení ve spisové dokumentaci lze usuzovat, že měření prováděla osoba, která k tomuto nebyla proškolená, a tedy ani oprávněna. Z uvedené skutečnosti lze také dovozovat, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, neboť ze spisového materiálu nijak nevyplyvá, že by osoba, která měřicí zařízení obsluhovala, byla s tímto seznámena a dodržovala postupy v něm popsané.

Žalobkyně v této souvislosti odkazovala na Závazný pokyn policejního prezidenta č. 160 ze dne 4. prosince 2009, kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, podle jehož čl. 11 odst. 1) písm. i): „Každý člen hlídky je při výkonu služby vybaven technickými dokumentačními prostředky, je-li jimi organizační článek policie vybaven a člen hlídky k užívání proškolen...“. Z uvedené citace vyplývá, že nelze a priori předjímat, že každý policista je proškolen k obsluze technických dokumentačních prostředků. Rovněž s ohledem na velmi široký rozsah činností Policie ČR nelze a stanovené platové třídy a jednotlivé služební funkční místa, nelze předjímat, že jde o „běžnou pracovní náplň policistů“. Zde se lze odkázat na rozsudek NSS č.j. 6 Ads 93/2008 – 107, který pojednává o pracovní náplni jednotlivých policistů v rámci policie (systematizace služebních míst). Podle příslušného navazujícího pokynu smí uvádět do provozu a obsluhovat jen proškolená osoba.

Z ust. čl. 11, písm. i) Závazného pokynu policejního prezidenta č. 160, ze dne 4. prosince 2009, je zřejmé, že pokud příslušník Policie ČR při výkonu služby používá technické dokumentační prostředky, musí být k tomuto proškolen. Pokud tedy k manipulaci s měřicím zařízením člen hlídky proškolen nebyl a přesto s ním manipuloval, dopustil se tímto nerespektování uvedeného předpisu a tím porušil povinnost danou ust. § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, tedy důkazní prostředek byl pořízen v rozporu s právními předpisy.

Takový důkaz je tedy nepřípustný v případě, že spáchání přestupku v provozu na pozemních komunikacích, který je žalobci kladen za vinu v trestním obvinění, není doloženo jiným způsobem.

Žalobkyně uzavřela s tím, že je napadené rozhodnutí nezákonné a vzhledem k tomu navrhovala zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstanční správního orgánu, jež mu předcházelo.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě v dopisu ze dne 15. 9. 2014. Odkázal se v něm na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, ze kterého je prý zřejmé, jak věc posuzoval. Zdůraznil, že vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu a postupoval v souladu s právními předpisy. K absenci protokolu o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení, uvedl, že provedení takového listinného důkazu by bylo nadbytečné, když je jednoznačné, že do hlídky policie, která měří rychlost jízdy vozidel, jsou výlučně veleni jen ti strážníci, kteří jsou k obsluze daného silničního rychloměru proškoleni (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č.j. 7 As 18/2011-54 a ze dne 8. 2. 2012, č.j. 3 As 29/2011-51).

Žalovaný odmítl tvrzení, že měření rychlosti vozidla nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Žalobkyní předložený odborný posudek žalovanému sice není znám, z úřední činnosti má však za to, že byl s největší pravděpodobností zpracován podnikající fyzickou osobou, jejíž odborné technické znalosti nejsou pro jeho vypracování průkazné a není způsobily vnést do zjištěného stavu věci žádné významné skutečnosti. Žalovanému je známo, že Mgr. Jaroslav Topol činí podobné "odborné posudky" přílohou více žalob, kterými žalobci brojí proti rozhodnutím v případech, kdy byli uznáni vinnými ze spáchání přestupku, spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti.

Vzhledem k tomu navrhoval žalobu zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

K projednání žaloby nařídil krajský soud na den 10. listopadu 2015 jednání, a to k výslovné žádosti žalobkyně, když ta s projednáním žaloby v její nepřítomnosti nesouhlasila. Vzdor tomu se k jednání nedostavila, stejně jako žalovaný, ten ovšem již dříve souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání a krom toho svoji neúčast na jednání ještě předem omluvil. Za této situace, kdy krajský soud neznal důvod neúčasti žalobkyně na jednání, mohlo to být cokoliv, odročil jednání na neurčito. Dlužno poznamenat, že žalobkyně svoji neúčast na jednání ani dodatečně nijak neodůvodnila.

V době přípravy na nařízení opakovaného jednání dospěl krajský soud k závěru, že jsou v dané věci naplněny podmínky pro rozhodnutí o ní bez nařízení jednání (viz § 76 odst. 1 písm.a/ a c/ zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, dále jen „s.ř.s.“), a proto o ní bez dalšího rozhodl. Žalované rozhodnutí přezkoumal podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Stěžejní žalobní námitkou bylo tvrzení, že se žalovaný nevypořádal zákonným způsobem s odvolacími námitkami žalobkyně. K tomu krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně podala proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí nejdříve blanketní odvolání, datované dnem 2. 1. 2014, které posléze rozvedla

doplňkem ze dne 2. 2. 2014. Prvoinstančnímu správnímu orgánu byl tento doplněk doručen dne 6. 2. 2014 a žalovaný jej měl v době rozhodování o odvolání k dispozici.

Žalobkyně uplatnila v odvolání celou řadu námitek, v nichž namítala nezákonný postup správního orgánu (projednání přestupku v nepřítomnosti žalobkyně), nesprávné právní posouzení věci, a to v souvislosti s tvrzeným porušením § 74 odst. 1 přestupkového zákona a nakonec i nesprávné skutkové posouzení věci. A právě v tomto posledně zmíněném okruhu odvolacích námitek žalobkyně brojila proti správnosti policejního měření. Namítala, že jela se zapnutou navigací, která je vybavena zvukovým návěstím pro případ překročení dovolené rychlosti (což samozřejmě neznamená, že také jela dovolenou rychlostí), zpochybňovala správnost měření, když je podle ní ze snímku patrné, že zaměřovací kříž neležel na ploše přídě vozidla, není specifikováno a uvedeno místo měření, když se uvádí jen Masarykova ulice v Havlíčkově Brodě, ačkoliv ta je ale dlouhá 1,9 km, namítala, že laserový paprsek se odrazil od vozovky a bylo fakticky měřeno vozidlo za ní, a i proto navrhovala provést místní ohledání a výslech svědků – policistů, kteří měření prováděli. Dále rozebírala způsob pořízení záznamu měřícím zařízením s tím, že jsou známy i případy, kdy „kvůli opoždění spouště fotoaparátu došlo k vychýlení měřícího zařízení od doby měření do doby pořízení snímku o takovou hodnotu úhlu, že měřené vozidlo tou dobou již v expozici snímku nebylo vůbec“ (operace mezi změřením vozidla a vznikem snímku trvá několik sekund). A pokračovala, že bylo změřeno vozidlo za ní, když při opoždění pořízení snímku se pohnulo měřící zařízení v rukou obsluhy. Úhlová šířka rozdílu os vozů je totiž při měření na danou vzdálenost 1,26°. Uvedené skutečnosti tak podle žalobkyně zavdávají důvodné podezření, že snímek z měření vznikl právě touto chybou a nejedná se o výstup z měření jejího vozidla, ale o chybnou koláž s údaji vozidla jedoucího za jejím vozem, ale s fotografií vozu žalobkyně. K této otázce zároveň navrhovala žalobkyně zpracování znaleckého posudku.

Obsahové náležitosti správního rozhodnutí jsou stanoveny v § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Žalobkyně namítala nedostatky v odůvodnění rozhodnutí, jehož náležitosti jsou stanoveny ve třetím odstavci uvedeného zákonného ustanovení takto:

„V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, **jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.**“

V intencích tohoto zákonného ustanovení proto krajský soud hledal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odpovědi žalovaného na odvolací námitky žalobkyně. Ohledně námitek, týkajících se nesprávného skutkového posouzení věci (viz výše), je však nenašel. Jen obecné formulace typu „odvolatelka překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 25 km/h, což je řádně zadokumentováno v Protokolu o dopravním přestupku, ze kterého je patrné vozidlo odvolatelky, druh, typ, registrační značka, překročená rychlost, datum, čas, místo měření, limit rychlosti místa, číslo snímku z měřiče a výrobní číslo zařízení, které se shoduje s Ověřovacím listem silničního laserového rychloměru ProLaser III PL-DOK I, a kterým bylo měření prováděno“ nebo „K namítanému neprovedení důkazu svědeckou výpovědí zasahujícího strážníka, který

měření prováděl, krajský úřad konstatuje, že doplnění dokazování o svědectví strážníka není potřebné, protože stěžejním důkazem je v daném případě záznam z ověřeného silničního rychloměru o provedeném měření, který dostatečně osvědčuje spáchání přestupku odvolatelkou. Svědecká výpověď by tak byla již nadbytečná a ve věci nepřinesla žádné nové rozhodné zjištění“ či konečně „Hlídka Městské policie je řádně vyškolená s manipulací záznamových zařízení pro měření rychlosti, které používá, proto krajský úřad nemá pochybnosti o tom, že by došlo k nesprávnému nastavení rychloměru a samotnému měření. Zde neobstojí ani argumentace odvolatelky, že ve vozidle má zapnutou navigaci, která při překročení nejvyšší dovolené rychlosti o tomto zvukově upozorní řidiče“, totiž odpovědi na ně nedávají.

Důvody vyvracející oprávněnost námitek žalobkyně uvedených na straně páté dole až straně sedmé dodatku odvolání a krajským soudem výše zopakované, tak v odůvodnění žalovaného rozhodnutí zcela chybí. Jako kdyby uplatněny vůbec nebyly. S nimi ale nebylo možné vypořádat se, vzhledem k jejich konkrétnosti, odkazy na ověřovací list rychloměru či obecným tvrzením o tom, že hlídka městské policie je řádně vyškolená s manipulací se záznamovým zařízením. Ani tvrzením žalovaného (navíc až ve vyjádření k žalobě) o nadbytečnosti důkazu o proškolení policistů k měření, neboť **jde o to, zda předmětné měřicí zařízení bylo použito v souladu s návodem na jeho provoz a zda výstup z něho je možno právě s ohledem na to považovat za správný**. A s těmito námitkami se žalovaný jako odvolací orgán nevypořádal. Jinými slovy, nejde o to, zda byli policisté k měření oprávněni, nýbrž o to, zda při tom postupovali v souladu s Návodem užití měřicího zařízení. V tomto smyslu jsou proto i odkazy žalovaného ve vyjádření k žalobě na rozsudky Nejvyššího správního soudu nepřipadné. Ostatně např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. února 2012, č.j. 3 As 29/2011-51, na který se žalovaný odkazoval, se uvádí mimo jiné následující:

„Žalobce již od správního řízení tvrdí, že byl ke zrychlení donucen tím, že jej policejní vozidlo dojelo značnou rychlostí a přiblížilo se na velmi krátkou vzdálenost za situace, kdy předjížděl vozidlo před sebou, jel v levém jízdním pruhu a měl obavy, aby nedošlo k nehodě. Ke zrychlení byl tedy donucen v důsledku porušení pravidel silničního provozu ze strany policistů provádějících měření rychlosti. Pokud by se žalobcovo tvrzení prokázalo, mohla by mít taková skutečnost skutečně významný vliv na zákonnost rozhodnutí o žalobcově přestupku. Správní orgány se s tímto tvrzením vypořádaly pouze odkazem na videozáznam, z něhož podle nich nic takového nevyplývá, pravý jízdní pruh je na něm prázdný a nic tedy nemohlo žalobci bránit, aby se do něj při pocitu nebezpečí navrátil. Správní orgány však již nijak nereagovaly na žalobcovo tvrzení, že okamžik přiblížení se policejního vozidla k jeho vozu nemůže být na videozáznamu zachycen, neboť měření rychlosti předcházelo. Toto tvrzení se Nejvyššímu správnímu soudu jeví logickým a jinými důkazy vyvráceno nebylo. **Již jen z tohoto důvodu považuje ve shodě s krajským soudem za nutné doplnit důkazní řízení o důkazy, které by okolnosti spojené se způsobem jízdy žalobcova vozidla a způsobem jízdy vozidla policistů před zahájením měření rychlosti (a tedy i před počátkem videozáznamu zachycujícího právě jenom a pouze průběh měření rychlosti) pomohly objasnit. A svědecké výsledky obou zasahujících policistů takovými důkazy bezpochyby jsou.**

Nezbytnost jejich provedení se jeví i v souvislosti s objasněním, jak měření rychlosti probíhalo. Nelze přehlédnout, že žalobce fundovaným způsobem

zpochybňoval, zda policisté postupovali při měření rychlosti jím řízeného vozidla v souladu s Návodem k obsluze měřicího zařízení PolCam PC2006. Způsob, kterým žalovaný vyvracel žalobcova tvrzení, se Nejvyššímu soud příliš věrohodným nejeví. Tak předně neobstojí závěr žalovaného, že dojem přiblížení policejního vozidla během měření k vozidlu žalobce může být vyvolán skutečností, že měřicí zařízení je vybaveno zoom objektivem. Z videozáznamu i ze snímků pořízených žalobcem z tohoto videozáznamu v okamžiku zahájení a v okamžiku ukončení měření je totiž zřejmé, že zoom objektivu měřicího řízení se během doby měření rychlosti nezměnil.

(-)

Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. **Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledk zasahujících policistů, případně i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci.**

V souvislosti s tím Nejvyšší správní soud považuje za vhodné pro průběh dalšího řízení ve věci před správními orgány konstatovat, že **nepovažuje za rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřicího přístroje PolCam nějakým způsobem školeni. Podstatné je, zda přístroj použili v souladu s návodem k jeho obsluze, tedy zda dodrželi všechna v něm stanovená pravidla pro správné měření rychlosti.** K prokázání technické způsobilosti použitého měřicího přístroje pak dle Nejvyššího správního soudu plně postačuje ve správním spise založená kopie již zmíněného ověřovacího listu č. 253/9 vystaveného dne 13. 11. 2009.“

V uvedeném rozsudku byl tedy řešen obdobný případ, jako je tento, žalovaný si však z něho vybral jen to, co se mu hodilo (řešení požadavku na proškolení policistů), nikoliv již to, že měření rychlosti v souladu s Návodem k obsluze měřicího zařízení je důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání přestupku. S námitky žalobkyně v uvedeném směru se vůbec nevypořádal, ponechal je bez povšimnutí.

Problematikou řádného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se opakovaně zabývala soudní judikatura, podle které je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109; dostupné na www.nssoud.cz), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Uvedené platí tím spíš pro odvolací řízení, kdy jen ze samotného podání odvolání lze předpokládat, že účastník bude namítat rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či předcházejícího řízení (§ 82 odst. 2 správního řádu) a povinností odvolacího správního orgánu bude tyto námitky přezkoumat (§ 89 odst. 2 správního řádu), přičemž nevypořádání uplatněných odvolacích námitek zpravidla

rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84).

Dostatečná přesvědčivost vydaného správního rozhodnutí je přitom jedna z jeho nejdůležitějších vlastností. Proto je nezbytné, aby z odůvodnění každého rozhodnutí dostatečně vyplynuly úvahy, jimiž se správní orgán při jeho vydání řídil (§ 68 odst. 3 správního řádu), neboť jedině tak lze spolehlivě doložit správnost a tedy i zákonnost postupu správního orgánu (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109; dostupné na www.nssoud.cz). V daném případě žalobkyně namítala vady měření rychlosti, žalovaný však její námitky přešel bez povšimnutí a v odůvodnění svého rozhodnutí k tomu žádné vysvětlení nepřipojil. Pouze na základě výčtu podkladů konstatoval, že se žalobkyně dopustila daného přestupku.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu tedy musí správní orgán v odůvodnění správního rozhodnutí uvést, jakým způsobem se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Takováto část odůvodnění navazuje zejména na ustanovení § 36 odst. 1 a § 52 správního řádu, tedy ustanovení, která dávají účastníkům řízení právo, resp. povinnost, podávat správnímu orgánu v průběhu řízení návrhy důkazů na podporu svých tvrzení. Pokud správní orgán některé návrhy účastníků řízení neakceptuje, např. neprovede některé jím navržené důkazy, musí zdůvodnit, proč tak neučinil, resp. proč tak neučinil způsobem navrhovaným účastníky řízení (viz rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 729/2000 citované u § 52). Současně se správní orgán musí argumentačně vypořádat s vyjádřeními účastníků k podkladům rozhodnutí (viz § 36 odst. 3), nejde-li o případy, kdy se vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení (viz např. § 98) a kdy se tedy účastníci řízení k podkladům rozhodnutí nevyjadřují (v tomto odstavci bylo citováno ze strany 406 Komentáře Správní řád, JUDr. Josef Vedral, Ph.D., vydání I., Praha, červen 2006).

Vzhledem k výše uvedenému proto dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný v důsledku svých procesních pochybení nedostatečně zjistil skutkový stav věci, takže je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobkyně (odvolatelky), čímž porušil zejména ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, jak shora rozvedeno. Tímto postupem zároveň porušil podstatným způsobem ustanovení o řízení před správním orgánem, které v důsledku toho mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu krajský soud zrušil žalované rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. c) s.ř.s. (to samo umožňovalo rozhodnout o zrušení rozhodnutí bez nařízení jednání), a věc mu vrátil k dalšímu řízení (viz § 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm žalovaný odstraní vytýkané nedostatky a ve věci znovu rozhodne. V novém rozhodnutí bude také nutno konkrétněji vymezit místo spáchání přestupku. Žalovaný přitom bude vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a proto má právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Její důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudního poplatku ve výši 3.000,--Kč, odměně advokáta při zastupování za celkem dva úkony právní služby po 3.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 9 odst. 3 písm.f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů 600,--Kč za celkem dva úkony. Náklady řízení by tak činily částku 9.800,--Kč. Protože je ale zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 1.428,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 11.228,--Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku zástupci žalobkyně, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 22. ledna 2016

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iveta Kyrlová